

Altı Masal üstü Masal

AYLA ÇINAROĞLU

Resimleyen:
MUSTAFA DELİOĞLU

 tudem

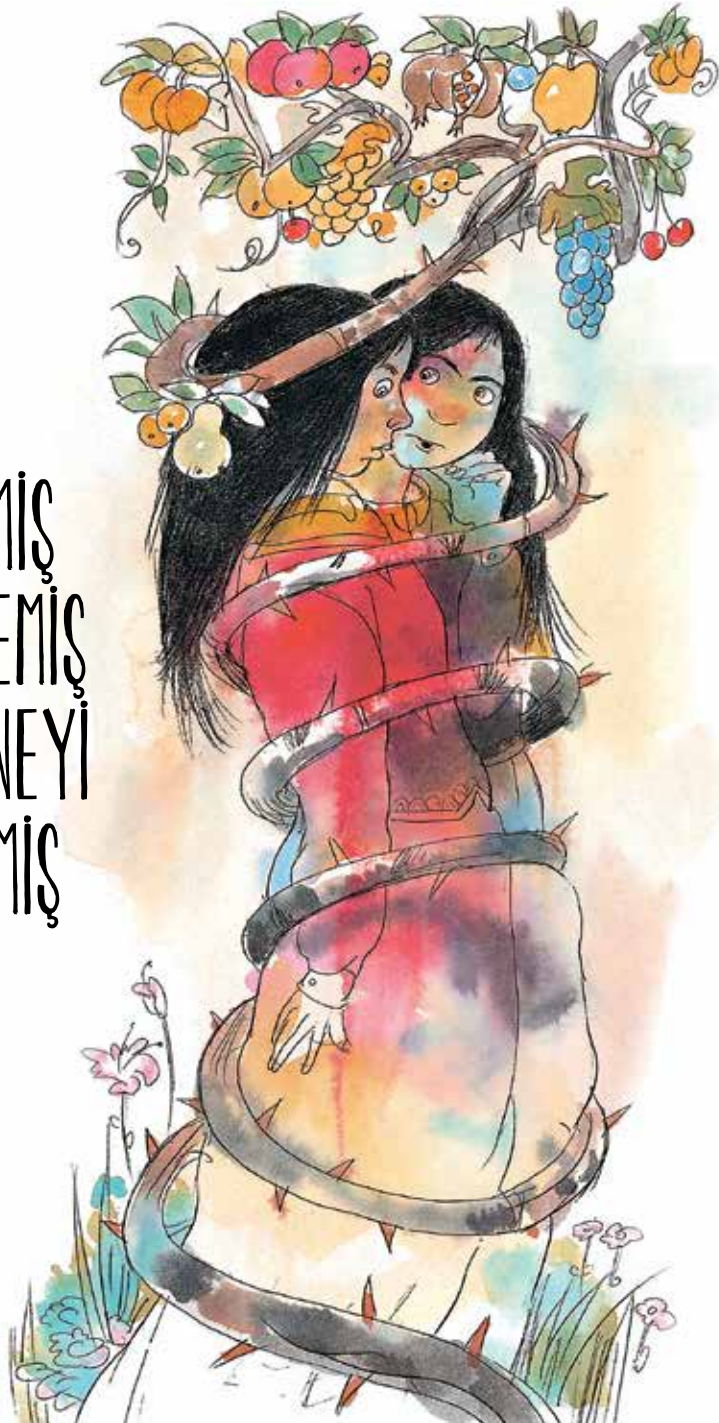
Altı Masal Üstü Masal

AYLA ÇINAROĞLU

Resimleyen:
MUSTAFA DELİOĞLU

KİM DEMİŞ
NİYE DEMİŞ
BU NANEYİ
KİM YEMİŞ

Masalcının öndeyişi:

Var, var mıymış yok muymuş?
Kimler açmış kim tokmuş?
Soran yok, sormayan var.

Kim demiş, niye demiş?
Bu naneyi kim yemiş?
Bilen yok, bilmeyen var.

Kimler ekmiş, kim biçmiş?
Bu yerden kimler geçmiş?
Gören yok, görmeyen var.

Gel gidelim eloğlu,
Gidelim doğruya doğru.
Giden yok, gitmeyen var.

Bir varmış, bir yokmuş.

Giden gitmez, soran sormaz, bilen bilmez, gören görmezken,
köylerden bir köyde Kara Yusuf adında bir delikanlı yaşarmış.

Babasının en küçük oğluymuş Kara Yusuf.

İki ağabeyi sıraları gelip evlenmiş,

babalarının en güzel tarlalarından,

en verimli hayvanlarından, bağlarından bahçelerinden
paylarını almış çekilmişler.

Sıra Kara Yusuf'a gelince babası:

“Eee oğul, sona kaldın, dona kaldın.

Sana verecek bir tarlam kaldı.

İki öküz, üç de koyun.

Tarlanın içinde bir dam, bir de kuyu var haa.

Adam olana bu da yeter,” demiş.

Kara Yusuf'u evlendirmiş eli yüzü düzgün bir kızcağızla,
o da köşesine çekilmiş.

Bakmış ki Kara Yusuf, tarla dediği üç beş dönümlük bir yer.

O da kıraç mı kıraç, taşlı mı taşlı.

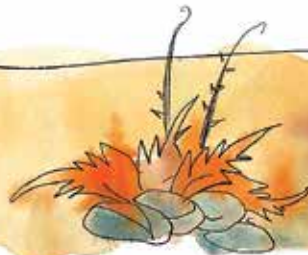
Ev yıkık dökük, öküzler sıska.

Koyunlarda da bir dirhem et, süt arama.

Kendi kendine:

“Ah baba ah,” demiş, “beni yoksulluğa koydun...”

Başka da bir hoşnutsuzluk göstermemiş.

Karısı da hoş gönüllü bir kadıncağızmış.
Çorabını örer, çorbasını pişirir,
etliye sütlüye karışmaz, gününü geçirirmiş.
Böylece, “Azıcık aşım kaygısız başım,” demiş,
kendi halceğizlerinde yaşamaya koyulmuşlar.

Koyulmuşlar ama, hani ne yapsak da kırsak şu yoksulluğun
belini dememişler. Tarladan taşı ayıklasak, evi onarsak bir
güzel, öküze koyuna taze ot bulsak diye düşünmemişler hiç.
Sıska öküz ne sürdüyse, taşlı tarlada ne bittiyse,
cılız koyun ne verdiyse onunla yetinmişler.

Gel zaman git zaman üç de kızları olmuş.
Eh, üç baş, üç kaşık daha... Elde yok, avuçta yok,
yoksulluk iyice canına tak demiş Kara Yusuf'un.
Bir gün kıraç tarlanın köşesindeki ahlatın dibine oturmuş da:
'Aaah!' diye geçirmiş içinden, 'Şöyle bir kese dolusu
altınım olsaydı neler yapardım neler...'

O an yerden biter gibi, şiş göbekli, dazlak kafalı, yağlı enseli, çam yarması gibi bir adam dikilmiş karşısına.

Bir elinde demir bir kuş, öbüründe demir baston, ayağında da gene demirden çarıklar varmış.

Kara Yusuf şaşkın şaşkın bakınırken konuşmuş adam:

“Duydum seni,
duydum da geldim.

Bir kese altın istiyorsun
ama, çalışmadan
kim altın verir insana?”

“Ama,” demiş Kara Yusuf
kendini savunurcasına,
“ben çalışırım, çok çalışırım,
yeter ki iş olsun.”

“İyi öyleyse,
gel benim için çalış,
kazan altınları,”
demiş adam.

Kara Yusuf:

“İyi ama sen kimsin? Ne iş yapacağım,
kaç zaman çalışacağım senin yanında?”
diye sorunca da:

“Bana, Cin Foznah, derler. Ülkem çok uzaklarda,
ama korkma, seni ben götürürüm oraya.
Yapacağın iş de kolay,
ekmek fırınında çalışacaksın.
Süreye gelince, ne zaman istersen
seni geri getiririm. Çalıştığın sürece de
günde tam üç altın veririm,” demiş.

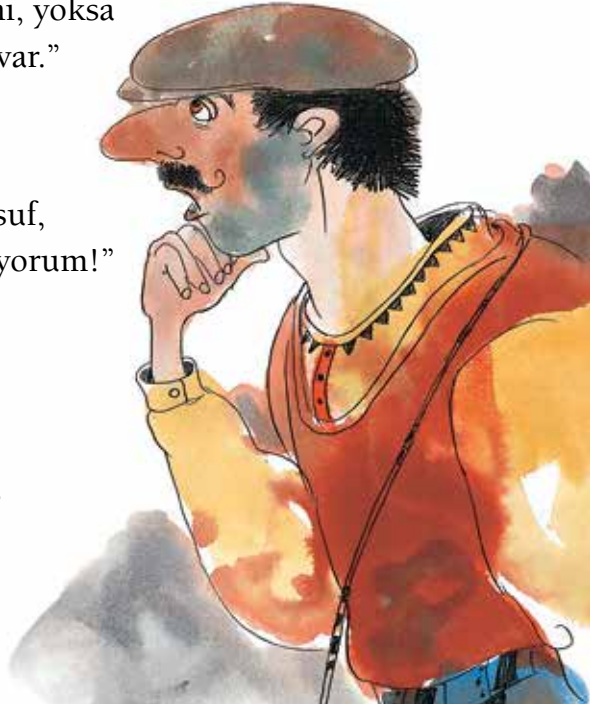
Üç altını duyunca Kara Yusuf’un gözleri parlamış.
“Her gün üç altın mı?”

“Evet,” demiş Cin Foznah, “her gün üç altın.
Ama çabuk ver kararını, yoksa
sırada başka istekliler var.”

“Tamam!”

diye bağırmış Kara Yusuf,
“verdim kararımı, geliyorum!”

Hemen koşmuş eve,
karısına duyurmuş.
Karısı ah vah etmiş,
“Etme eyleme, gitme!”
demiş ama boşuna.

Kızlarına şöyle bir sarılıp karısının sırtını sıvazlamış,
dönmüş gelmiş Cin Foznah'ın yanına.

Cin Foznah demir bastonun üstüne binmiş,
Kara Yusuf'u da arkasına oturtmuş:

“Haydi!” demiş demir kuşa. “Uçur bizi Cin Foznah'ın
ülkesine; ülkeme.”

Demir kuş çırpmış kanatlarını, havalanmış. Cin Foznah,
elinde demir kuş, ardında Kara Yusuf başlamışlar uçmaya.
Uçmuşlar uçmuşlar, yedi deniz, yetmiş yedi dağ aşmışlar,
gelmiş yemyeşil, ağaçlık bir düzlüğe konmuşlar.

Öylesine yeşil, öylesine güzelmiş ki kondukları yer,
Kara Yusuf şaşırılmış, cennete düştüm sanmış:

“Oh,” demiş, “ne güzel yermiş burası, iyi ki geldim.”

Çevresine şöyle bir dikkatli bakınca daha da artmış
şaşkınlığı. Ağaçların dalları türlü yiyeceklerle doluymuş.
Ama yalnız elma, armut, kayısı değil, her türden yiyecek...

Çeşit çeşit peynirler, etler,
sucuklar, balıklar, şekerler,
tatlılar, pastalar, çörekler;
pişmiş hazır yiyecekler.
Hepsi de ağaçlardan
sarmaktaymış olgun
meyveler gibi.

Kara Yusuf'un şaşkınlığını gören Cin Foznah:

“Bizde her şey ağaçlarda yetişir,”
diye açıklamış. “Yalnızca ekmeği
kendimiz üretmek zorundayız.”

Kara Yusuf ağaçlara şöyle bir bakıp yutkunmuş ama:

“Şimdi açlığımı düşünmenin sırası değil. Hele bir
gidelim de çalışalım önce,” demiş kendi kendine,
düşmüş Cin Foznah'ın ardına.

Ağaçların altından yürüyüp büyük bir yapının önüne
gelmişler. Besbelli fırınmış burası. Pırıl pırıl ışıklı camların
ardında raflara sıralanmış kocaman taze somunlar mis gibi
bir koku yaymaktaymış çevreye. Bir kez daha yutkunarak
kapıya doğru bir adım atmış Kara Yusuf.

“Yoo, oradan değil,” diye uyarılmış Cin Foznah,
yapının yanındaki demir kapıyı göstermiş:

“Bu kapıdan gir, dokuzuncu kata çık. Dokuzuncu odadaki dokuzuncu masaya otur. İş yerin orası.”

“Gün bitiminde de bu yapının arkasındaki doksan dokuzuncu kapiya git. Orası da senin odandır.

Benimle konuşmak istediğinde üç akşam bu demir kapının önünde durup üç kez, ‘Cin Foznah!’ diye bağırırsın, üçüncü akşam gelirim,” demiş.

Der demez de yok oluvermiş.

Kara Yusuf hemen çıkmış dokuzuncu kata, dokuzuncu odaya girmiş. Dokuzuncu masadaki boş yere oturmuş.

Oturur oturmaz önüne, içi pıtırak gibi dikenlerle dolu bir top ekmek hamuru düşmüş.

Şöyle bir yanında oturanlara dönmüş, hani bir iki şey soracak olmuş. Bakmış ki kimse kimsenin dilinden anlamıyor.

Herkes oturmuş önündeki ekmek hamurunun içinden diken ayıklıyor. Eh, ne yapsın?

O da başlamış dikenleri ayıklamaya.

Bir diken, iki diken, üç diken...

Öyle kolay iş değilmiş. Hamur vıcık vıcık ellerine yapışıyor, dikenler batıyor, acıtıyormuş.

Hamurdan ayrılmamak için tek tek direniyorlarmış sanki. Tam, “Hah, işte artık bu son,” diyecekken, bir de bakıyormuş ki daha bir sürü diken var hamurun içinde. Zar zor hamurdaki dikenler bitince, pat, o gidiyor, yerine bir başka dikenli hamur geliyormuş.

Ne bir ses, ne bir soluk. Herkes başı önünde çalışıyormuş böylece.

Neyse, sonunda yorgun argın akşamı etmiş.

Kapıda üç altını vermişler eline.

Sevinmiş Kara Yusuf:

“Her gün böyle üç altın alırsam, yüz günde üç yüz altınım olur.

O zaman dönerim köyüme,”

diye düşünmüş,

yorgunluğu hafiflemiş.

Ama açlık unutulur mu?

“Şimdi gidip şöyle güzel bir ziyafet çekeyim kendime,” demiş.

Ağaçların olduğu yere gitmiş.

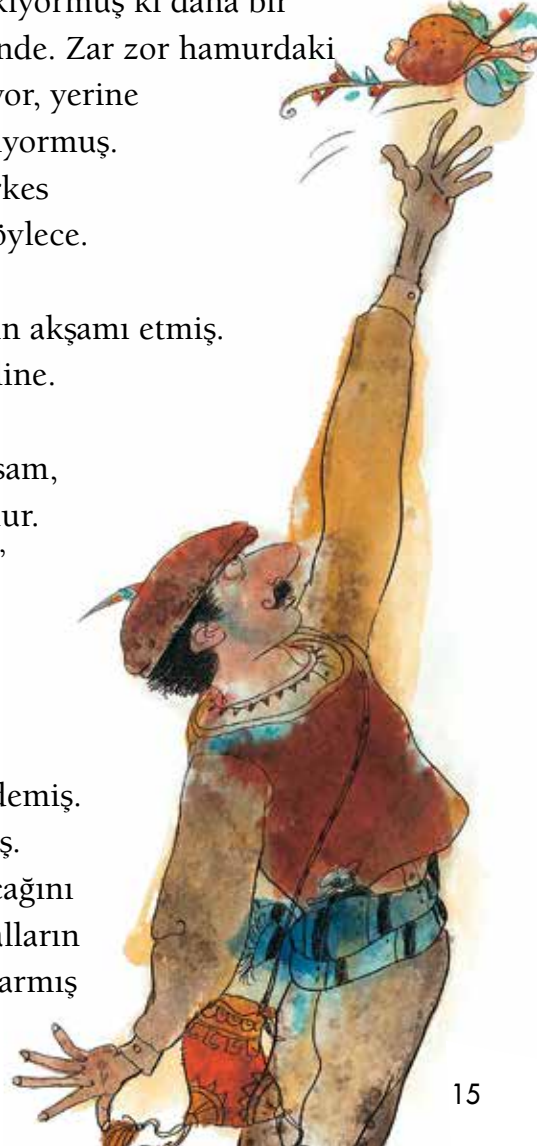
Önce hangi yiyeceğe uzanacağını

şaşırmış. Sonra önündeki dalların

birinden sarkan nar gibi kızarmış

tavuk buduna uzatmış elini.

Ama o ne?..

Altı Masal Üstü Masal

*"Masal bu ya,
bir zamanlar bir sihirbaz varmış.
Her parmağında bin beceri,
her sözcüğünde bir sihir...
O sahneye çıktı mı
hayretle açılmış gözler,
tutulmuş diller,
ses soluk kesilirmiş."*

"Altı üstü masal canım," deyip geçmeyin.
Masal dünyasının gizemine,
Ayla Çınaroğlu'nun sihirli dizeleri,
Mustafa Delioğlu'nun çizgi ve
renkleriyle ortak olun.

ISBN: 978-605-285-208-8

9 786052 852088

www.tudem.com

    [tudemyayingrubu](https://www.tudem.com)

